

**Тільки для службового
користування**

КУПИТИ

Навряд чи хтось насмілиться сперечатися, що Бонд (Д. Б.) і є наразі справжнім героєм нашого часу. Але чинити подвиги одному — справа невдячна, та й стомлива. Може, саме тому наш герой потребує, так би мовити, «натхнення», яке завжди (!) знаходить в образі довгоногої (і не без інших приваб) дівчини. Стосунки компаньйонів по операції завжди чисті та щирі (а секс — то лише приємний додаток, не зациклюємося). Скільки разів Д. Б. як справжній джентльмен готовий був узаконити їх, перевівши ці стосунки у матримоніальне русло, але завжди щось відволікає — то вороги чи обставини, то завдання чи... інші дівчата. Психологія, врешті-решт... Загальновідомо: зв'язки, що розпочалися за екстремальних умов, недовговічні та швидкоплинні. У восьмій книзі епопеї замість одного Бонда отримаємо п'ятьох Бондів (за ціною одного!), зграйку привабливих дівчат (здебільшого оголених) та лиходіїв усіх мастей — від холоднокровних убивць (росіян, німців, кубинців) і веселих італійців-контрабандистів до просто мерзотників-самодурів, які не гребують знищенням локальних екосистем. Подвигів Д. Б. тут не звершує (а хіба людство заслуговує на порятунок?), але щоденщина секретного агента — перегони на мотоциклах, плазування навпомацки, спортивна риболовля в перлинах туристичних локацій (Париж, Вермонт, Багами, Венеція, Сейшели) — змальована достатньо переконливо. Отже, читаймо і насолоджуйтесь, адже майстерність І. Флемінга як письменника тут наближується до рівня класика англійської (шпигунської) літератури С. Моема.

007

ІЄН ФЛЕМІНГ

ТІЛЬКИ
ДЛЯ СЛУЖБОВОГО
КОРИСТУВАННЯ

ДЖЕЙМС БОНД

**ІЄН
ФЛЕМІНГ**

**ТІЛЬКИ
ДЛЯ СЛУЖБОВОГО
КОРИСТУВАННЯ
ДЖЕЙМС БОНД**

 Богдан

Флемінг Ієн

Тільки для службового користування: детектив / І. Флемінг ; пер. з англ. Алекс Антомонов. —

Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2021. — 216 с.

ISBN 978-966-10-7375-2

FOR YOUR EYES ONLY © Ian Fleming Publications Limited, 1960

The moral rights of the author have been asserted

Права автора захищені.

«JAMES BOND» і «007» є зареєстрованими торговими марками компанії «Danjaq LLC» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Limited».

Всі права захищені.

«Ian Fleming» логотип і «Ian Fleming signature» є зареєстрованими торговими марками компанії «The Ian Fleming Estate»

і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Ltd».

Переклад з англійської *Алекса Антомонова*

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

www.ianfleming.com

Навряд чи хтось наслідиться сперечатися, що Бонд (Д. Б.) і є наразі справжнім героєм нашого часу. Але чинити подвиги одному — справа невдячна, та й стомлива. Може, саме тому наш герой потребує, так би мовити, «натхнення», яке завжди (!) знаходить в образі довгоногої (і не без інших приваб) дівчини. Стосунки компаньйонів по операції завжди чисті та щирі (а секс — то лише приємний додаток, не заціклюємося). Скільки разів Д. Б. як справжній джентльмен готовий був узаконити їх, перевівши ці стосунки у матримоніальне русло, але завжди щось відволікає — то вороги чи обставини, то завдання чи... інші дівчата. Психологія, врешті-решт... Загальновідомо: зв'язки, що розпочалися за екстремальних умов, недовговічні та швидкоплинні.

У восьмій книзі епопеї замість одного Бонда отримаємо п'ятьох Бондів (за ціною одного!), зграйку привабливих дівчат (здебільшого оголених) та лиходіїв усіх мастей — від холонокровних убивць (росіян, німців, кубинців) і веселих італійців-контрабандистів до просто мерзотників-самодурів, які не гребують знищенням локальних екосистем.

Подвигів Д. Б. тут не звершує (а хіба людство заслуговує на порятунок?), але щоденщина секретного агента — перегони на мотоциклах, плазування на вусах, спортивна риболовля в перлинах туристичних локацій (Париж, Вермонт, Багами, Венеція, Сейшели) — змальована достатньо переконливо.

Отже, читаймо і насолоджуймося, адже майстерність І. Флемінга як письменника тут наближується до рівня класика англійської (шпигунської) літератури С. Моема.

ІЗ ПОГЛЯДУ ВБИВСТВА

Очі за широкими водійськими окулярами з чорної гуми виблискували як льодяний креміль. Вони залишались єдиною непорушною річчю в цьому трахкотливому хаосі з плоті та металу в швидкісній гонці на ревучому «БСА М-20»¹, що мчав зі швидкістю сімдесят миль. Із-поза захисних лінз окулярів очі пильно дивились уперед поверх керма, а темні непохитні зіниці нагадували дула револьверів. Вітер хльостав ув обличчя, розтягуючи рот у широку посмішку, привідкриваючи великі передні зуби та білясті ясна. По обох боках посмішки щоки трохи тріпотіли від вітру і збиралися зморшками. Нижче суворого обличчя, накритого захисним шоломом, руки в чорних рукавицях, що міцно тримали кермо, нагадували лапи великого звіра, готового до нападу.

Чоловік в уніформі мотоцикліста Королівського корпусу зв'язку на машині оливкового кольору з модифікованими клапанами і карбюратором та знятим для швидкості глушником в усьому іншому нічим не відрізнявся від зв'язкового британської армії. Ніщо у вигляді чоловіка, ні його машини не вказувало, що він не той, за кого себе видає, за винятком повністю зарядженого «люгера», притороченого до скоби на верху бензобака.

Була сьома година травневого ранку, і пряма, немов стріла, дорога через ліс блищала від крапельок весняного ранкового серпанку. По обидва боки дороги соковиті від моху, вкриті квітами прогаліни проміж старезними дубами виглядали так само театральнo, як королівські ліси Версалю чи Сен-Жермена. Це було шосе Д-98, другорядна службова дорога в окрузі Сен-Жермен, і мотоцикліст щойно перетнув магістраль Париж — Мант, уже заповнену транспортом, від якого поспішали з передмість до столиці. Сам він прямував на північ у напрямку Сен-Жермен, і дорога була повністю порожня в обох напрямках, за винятком майже ідентичної постаті — ще одного зв'язкового Королівського корпусу, який рухався за ним попереду. Цей був молодший, стрункіший; він комфортно влаштувався на сидінні мотоцикла, насолоджуючись ранком, і тримав швидкість не

більше сорока. Їхав з випередженням графіка, а день був просто пречудовим. Молодик міркував — яєчню йому з'їсти чи омлет, коли повернеться до штабу о восьмій.

П'ятсот ярдів, чотириста, триста, двісті, сто. Другий мотоцикліст, який наближався позаду, сповільнив швидкість до п'ятдесяти, підняв праву руку і зубами стягнув рукавицю. Засунув її між гудзиками мундира і відстебнув від скоби пістолет.

Тепер його, напевне, стало добре видно у дзеркалі переднього мотоцикліста, оскільки той раптом крутнув головою назад, озирнувся й із здивуванням побачив на дорозі іншого зв'язкового. Малоймовірно, але в такий ранковий час він не здивувався б, якби побачив тут американського чи французького військового поліціанта. Або будь-кого з тих представників однієї з восьми країн-членів НАТО, які становили персонал SHAPE². Але на мотоциклісті, котрий наздоганяв, упізнав уніформу Королівського корпусу, і це було дуже дивним. Хто це, чорт забирай? Він привітально підняв великий палець і скинув швидкість до тридцяти, очікуючи, коли колега з ним порівняється. Не відриваючи погляду від дороги, боковим зором спостерігав у дзеркалі за силуетом, який наближався, перебираючи в пам'яті імена британських зв'язкових кур'єрського взводу при штабі об'єднаного командування. Альберт, Сід, Воллі... можливо, це Воллі — чоловік кремезної статури. Гарно їде! Він ще глузував над ним у їдальні щодо тієї тендітної красуні — як там її? Луїза, Еліза, Ліза?

Чоловік з пістолетом сповільнився. Тепер він був за п'ятдесят ярдів. Обличчя, більше не спотворене вітром, набуло різких, жорстких, можливо, навіть слов'янських рис. У глибині чорних, немов дула пістолетів, очей, запалали червоні вогники. Сорок ярдів, тридцять. Самотня сорока вилетіла з лісу прямо перед першим мотоциклістом. Вона незграбно перетнула шосе і зникла в кущах під мішленівським дорожнім показником, котрий проголошував, що до Сен-Жермена — один кілометр. Молодик посміхнувся і підняв палець в іронічному салюті та дитячому самозахисті — «одна сорока — на смуток»³.

За двадцять ярдів позаду чоловік з пістолетом зняв руки з керма, підняв «люгер», поклав його на зігнутий лівий лікоть і зробив постріл.

Перший мотоцикліст відірвав руки від керма і потягнувся до центру вигнутої спини. Машина завихляла по дорозі, в'їхала у канаву і проорала колію у траві серед конвалій. Там мотоцикл із скреготінням став дибки на заднє колесо і повільно завалився назад на мертвого водія. Двигун «БСА» чхнув, мотоцикл востаннє здригнувся, проїхався по тілу та квітах і нарешті замовк.

Убивця здійснив короткий поворот і зупинив машину в напрямку, звідки приїхав. Він поставив мотоцикл на супорт і пішов через дикі квіти до дерев. Схилившись над мертвим чоловіком, грубо припідняв його повіку. Потім не менш різко зірвав з трупа чорну шкіряну польову сумку, розстебнув ґудзики на куртці й витягнув потертий шкіряний гаманець. Одним рухом зірвав з лівої руки небіжчика дешевий наручний годинник так різко, що хромовий браслет розірвався навпіл. Вбивця підвівся і закинув сумку на плече. Запихаючи гаманець у кишеню мундира, прислухався. Жодного стороннього шурхоту, крім звуків лісу та повільного цокання гарячого металу розбитого «БСА». Вбивця повернувся до шосе своїми слідами. Він ішов повільно, закидаючи листям сліди від коліс, що залишилися на м'якій землі та мосі. Над глибокими вибоїнами у канаві та трав'яному бордюрі довелося добряче попрацювати. Біля свого мотоцикла на мить озирнувся, окинувши поглядом галявину з конваліями. Непогано! Тепер тіло зможуть знайти хіба що з поліцейськими собаками, а враховуючи, що їм доведеться прочесати принаймні десять миль уздовж шосе, це займе години, а можливо, кілька днів — часу більш як достатньо. В такого роду роботі головне — мати його достатній запас. Він міг застрілити чоловіка й із сорока ярдів, але вирішив зробити це з двадцяти. А те, що прихопив зі собою гаманець та годинник вбитого, — то лише приємні штрихи, праця справжнього професіонала.

Задоволений виконаною роботою, чоловік зняв мотоцикл із супорта, вмонтував на сидінні й натиснув стартер. Повільно, щоб не залишати слідів шин на узбіччі, набрав швидкість, виїхав на гудрон шосе і за хвилину довів її до сімдесяти, дозволяючи вітру ліпити на своєму обличчі зловісну посмішку.

Ліс, що затамував дихання під час убивства, почав потроху оживати.

Джеймс Бонд випив свій перший за вечір напій у «Фуке»⁴. Напій той був якимось легковажним. У французьких кафе неможливо пити

серйозно. З дверима навстіж на бруківку та під сонцем хіба можна смакувати горілку, віскі чи джин? Fine à l'eau⁵ доволі міцний, але він спричиняє швидке сп'яніння, хоча на смак ніякий. Кварта шампанського чи шампанське з апельсиновим соком добре йдуть перед ланчем, але ввечері одна кварта тягне за собою іншу, а шампанське погано впливає на сон. «Перно»? Можливо, але його треба пити в компанії. Однак «Перно» Бонд не любляв, бо його локричний присмак нагадував йому про дитинство. Ні, в кафе треба пити щось супротивне тим комедійним напоям, які тут зазвичай пропонують, тому Бонд завжди замовляв одне й те саме — так званий «американо» — гіркий «Кампарі» або «Чинзано» з великою скибкою лимона та содовою. Щодо содової, то завжди вибирав «Пер'є», оскільки, на його погляд, найдорожча вода — це найпростіший спосіб поліпшити поганий напій.

Коли Бонд потрапляв до Парижа, то незмінно тримався улюблених місць. Він зупинявся в «Термінус Норд»⁶, оскільки йому подобалися привокзальні готелі — зовсім не претензійні та непримітні. Снідав у «Café de la Paix»⁷, у «Ротонді»⁸ чи в «Домі»⁹, оскільки їжа там була смачною, та й спостерігати за людьми цікаво. Якщо потребував міцного напою, то йшов до бару Гаррі¹⁰ і робив це з двох причин. По-перше, напої тут були відмінні, а по-друге, недосвідчений Бонд під час свого найпершого відвідування Парижа шістнадцятирічним повівся на рекламне оголошення в «Контінентал Дейлі Мейл», що підказувало, як туди проїхати. Тоді він сів у таксі й гордо сказав шоферу: «Сенк Ру До Ну»¹¹. З цього почався один із найнезабутніших вечорів у його житті, який закінчився (майже одночасно) втратою цноти, разом з гаманцем. На обід Бонд вирушав ув один зі шикарних ресторанів — «Véfour»¹², «Канетон», «Lucas Carton»¹³ чи «Cochon d'Or». Джеймс вважав, що б там не казав «Мішлен» про ці, а також про «Tour d'Argent»¹⁴ чи «Максим»¹⁵, що згадані ресторани не втратили свого блиску, незважаючи на ганебно зависокі рахунки. До того, Бонду подобалась їхня кухня. Після обіду він зазвичай прогулювався по Пляс Пігаль, аби подивитися, що ще може з ним статися. Коли, зазвичай, із ним нічого особливого не траплялося, він ішов через Париж до Північного вокзалу і лягав спати.

Сьогодні Бонд вирішив поламати заведену рутину і влаштувати собі добру стару вечірку. Він опинився в Парижі після безславно проваленого завдання на австрійсько-угорському кордоні, яке полягало в тому, щоб витягнути з країни одного угорця. Бонда відрядили туди для безпосереднього керування операцією через голову відділу «В», що, звісно, не викликало ентузіазму в резидентурі Відня. Йому від початку стали встромляти палиці в колеса. Внаслідок цього перебіжчика вбили при переході кордону на мінному полі. Тепер на Бонда чекало службове розслідування. Він мав повернутися з рапортом до Контори наступного дня, і сама ця думка вганяла його в депресію. Сьогодні день пречудовий — саме завдяки таким дням Париж отримав славу безтурботного та прекрасного місця, і Бонд вирішив дати місту ще один шанс. Він знайде собі дівчину, тільки справжню, і запросить на обід в яке-небудь казкове місце у Лісі¹⁶, на кшталт Арменовілю¹⁷. Щоб закрити матеріальні питання — а це питання точно виникне — якнайшвидше дасть їй п'ятдесят тисяч франків¹⁸. Він скаже: «Можна, я зватиму тебе Донатьєна чи Соланж? Ці імена співзвучні моєму настрою та цьому вечору. Уяви, що ми знайомі давно, і свого часу, коли я потрапив у скрутне становище, ти люб'язно запропонувала мені ці гроші. Ось вони, а тепер ми розкажемо одне одному все, що з нами сталося з моменту останньої зустрічі в Сан-Тропе рік тому.

А поки — ось меню та винна карта, вибирай будь-що, що зробить тебе щасливою і товстою». І вона відразу розслабиться, оскільки проблема буде розв'язана, засміється і скаже: «Але, Джеймсе, я не хочу товстішати». Ось так вони почнуть грати у гру «Париж навесні», й Бонд спробує не напиться, а буде зацікавлено слухати її балачки. І — Бог свідок, він не стане винуватити себе, якщо до кінця вечора від запліснявілої старої байки про веселощі Парижа не залишиться і сліду.

В очікуванні «американо» у «Фуке» Бонд посміхнувся зі своєї гарячковості. Він усвідомлював, що підігрує таким фантазіям тільки тому, щоб дати останнього стусана місту, яке він щиро ненавидів ще з часів війни. Починаючи з 1945, в Парижі у нього не було жодного щасливого дня. І річ не в тім, що місто було продажним. Хіба інші міста кращі? Воно втратило серце — його продали туристам, продали росіянам, разом із румунами та болгарами, продали покидькам з

усього світу, які поступово підім'яли місто під себе. Ну і звісно, продали німцям. Це видно по очах людей — заздрісних, понурих, присоромлених. Архітектурні красоти? Бонд поглянув на валку чорних машин, що засліпливо блищали під сонцем. Повсюди так само, як тут, на Єлисейських Полях. У добі залишилося тільки дві години, коли можна більш-менш спокійно роздивитися місто, — між п'ятою та сьомою годинами ранку. Після сьомої місто тоне в оглушливому потоці гримотливого чорного металу, з яким ані жодна чудова будівля, ні просторий бульвар, облямований деревами, не могли змагатися.

Офіціант поставив зі стуком тацю на мармурову поверхню столика. Спритним рухом руки, який Бонду ніколи не вдавалося повторити, чолов'яга відкривачкою зірвав кришку з «Пер'є», підсунув рахунок під відерце з льодом, механічно кинув «Вуаля, мес'є» і розчинився у просторі. Бонд поклав лід у бокал, долив до краєчку содової і зробив довгий ковток. Потім відкинувся на стільці й запалив «Laurens jaune». Жодних ілюзій стосовно того, що вечір перетвориться на катастрофу, не мав. Навіть якщо припустити, що за наступну годину-другу він знайде дівчину, то чи варта шкурка вичинки? За найближчого розгляду виявиться, що у неї груба, волога, пориста шкіра французької буржуа, біляве волосся під молодецьким беретом насправді каштанове біля коренів і таке саме жорстке, як струни фортеп'яно. М'ятний аромат із рота не приховає запаху часнику, який вона їла під час ланчу. Спокуслива фігура насправді затягнута у дротяний корсет з гумовими вставками. Дівчина виявиться звідкілясь із-під Лілля, і вона обов'язково запитає, чи він американець. І — тут Бонд посміхнувся сам до себе — вона чи її сутенер поцупить його гаманець. *La ronde*¹⁹! Він опинився там, звідки почав. Ну, майже. Та гори воно все вогнем!

Бувалий у бувальцях «Пежо-403» виринув зі середини потоку, перетнув найближчу до тротуару смугу і зупинився у другому ряді на узбіччі. Почулися скрип гальм, розгнівані окрики, заверещали клаксони. Ніби нічого й не сталося, з машини вискочила дівчина, дозволяючи учасникам руху розбиратися між собою, й цілеспрямовано рушила тротуаром. Бонд випрямився. У дівчини було все, тобто абсолютно все, що він щойно собі нафантазував. Висока, і, хоча фігура прихована легким плащем, хода та статура — усе казало, що вона у неї гарна. Обличчя випромінювало веселість та зухвалість, що

позначалося на манері водіння, але зараз, коли пробиралася крізь натовп, у її щільно стиснутих губах проступала дратівливість, а в погляді читалася тривога.

Бонд прискіпливо спостерігав, як дівчина наблизилася до столиків кафе і пішла проходом. Звісно, жодної надії для нього. Вона йшла на побачення, напевне,

з коханцем. Такого роду жінки зазвичай комусь належать. Вона запізнилася, тому поспішає. Чорт забирай, те, що треба — довге біляве волосся під молодецьким беретом! І ось — вона дивиться прямо на нього. Та ще й посміхається... Перш ніж Бонд устиг оговтатися, дівчина підійшла до його столика, посунула стілець і сіла.

Дивлячись остовпілому Бонду в очі, вона силувано посміхнулася.

— Вибачте, що запізнилась, але, боюся, нам треба негайно їхати. На вас чекають в офісі. — І пошепки додала: — Термінове занурення.

Бонд стрепенувся. Ким би не була дівчина, вона точно з Контори. «Термінове занурення» — вираз, який Секретна служба запозичила у підводників. Він означав погані новини — гірше не буває. Бонд засунув руку в кишеню, дістав жменю монет і висипав їх на стіл.

— Гаразд, їдьмо, — сказав, підвівся і пройшов за дівчиною до автомобіля. Той усе ще загороджував усю смугу проїжджої частини. Будь-якої миті міг підійти поліцейський. Усаджуючись у машину, Бонд спіймав на собі злобні погляди водіїв. Дівчина залишила двигун працюючим. Вона увімкнула другу передачу і вклинилась у потік.

Бонд скосив очі на дівчину. Її бліда шкіра виглядала оксамитовою, а біляве волосся — шовковим аж до коренів.

— Звідки ви і що це все означає? — спитав.

— Із нашого відділення, — відповіла дівчина, не відводячи очей від дороги. — Другий помічник. Службовий номер 765, поза службою — Мері-Енн Рассел. Гадки не маю, що сталося. Я тільки бачила повідомлення зі штаб-квартири персонально від М. нашому голові відділення. Справа надзвичайної важливості й усе таке інше. Від нього вимагають насамперед знайти вас, а також, за необхідності, підключити французький Другий відділ. Голова «Ф» сказав, що ви завжди відвідуєте в Парижі одні й ті самі місця, і нам з іншою дівчиною надали відповідний список. — Вона посміхнулась. — Я встигла перевірити лише бар Гаррі та «Фуке», а потім збиралася

шукати вас у ресторанах. Мені пощастило спіймати вас так швидко. — Вона зиркнула на Бонда. — Сподіваюсь, я не була безтактною.

— Ви все зробили бездоганно, — відповів Бонд. — А як би вчинили, якби я був разом з дівчиною?

Вона розсміялася.

— Думаю, вчинила би так само, тільки називала вас «сером». Мене б хвилювало, як позбутися тієї дівчини. Якби вона влаштувала сцену, я би запропонувала відвезти її додому на своїй машині, а вам — узяти таксі.

— Ви дуже винахідливі. Давно ви в Конторі?

— П'ять років. Але в регіональній резидентурі я вперше.

— Подобається?

— Нормально. Але вечори та вихідні тягнуться повільно. У Парижі не просто завести друзів, не запропонувавши, — її губки скривились в іронічній посмішці, — усього решта. Я не святенниця, — додала вона поспіхом, — але ці французи нестерпно чіпляються. Довелося навіть відмовитися від метро й автобусів. Хоч коли в той транспорт сідаєш, у кінці дня всі сидниці в синцях від щипків. — Вона розсміялася. — Від подібних приставань втомлюєшся, до того ж не знаєш, що тим хамам казати. Це занадто. Щоб рухатися по місту, довелося задешево придбати цей автомобіль, і тепер інші машини тримаються подалі від мене. І допоки не зустрінешся поглядом зі сусіднім водієм, можна кинути виклик найноровливішим. Вони бояться, що ти їх не бачиш, а пом'ятий вигляд автівки наганяє на них жах.

І тоді всі розступаються.

Вони наблизилися до кільця на Єлисейських Полях. Немов для демонстрації своєї теорії дівчина поїхала по колу, а потім різко підрізала машини, що рухалися з боку Пляс де ла Конкорд. Дивом машини розступились і дали проїхати на авеню Матінон.

— Отакої, — розсміявся Бонд. — Але раджу вам не перетворювати це на звичку. Можете нарватися на місцеву Мері-Енн.

Дівчина хмикнула, повернула на авеню Габріель і зупинилася біля паризької штаб-квартири Секретної служби. — Такі маневри я виконую тільки на службі.

Бонд вийшов з машини й підійшов до водійських дверцят.

— Що ж, дякую за те, що підвезли. Коли ця гарячка закінчиться, чи можу я прокатати вас навзаєм? Мене ніхто не щипає, але в Парижі мені так само скучно, як і вам.

Вона широко розплющила очі, які виявилися блакитними. Уважно подивившись на Бонда, серйозно мовила:

— Я не проти. На комутаторі завжди знають, де мене знайти.

Джеймс просунув у вікно руку і потиснув її долоню на кермі.

— Чудово, — мовив і, повернувшись, швидко увійшов під арку.

Вінг-командер²⁰ Раттрей, голова відділення «Ф», — рожевощокий товстун із зачесаним назад білявим волоссям — одягався трохи манірно — сорочка зі загорнутими манжетами, піджак з подвійними розрізами ззаду, краватка-«метелик» та яскрава жилетка. Було видно, що він насолоджується життям, ні в чому собі не відмовляє, є душею компанії, і тільки хитруваті блакитні очі не викликали довіри. Він купив «голуаз» одну за одною, і весь офіс просяк тютюновим димом. Раттрей зустрів Бонда радо, немовби скинув камінь із плечей.

— Хто вас знайшов?

— Рассел. У «Фуке». Вона новенька?

— Шість місяців у нас. Відмінна працівниця. Але присідайте. У нас тут чортзна-що коїться, і я мушу вас увести в курс справи, перед тим як рухатися далі, — він схилився над інтеркомом і натиснув клавішу. — Повідомлення для М., будь ласка. Особисто від Голови відділення. «Нуль-нуль-сьомого знайдено. Отримує інструктаж». — І відпустив перемикач.

Джеймс посунув стілець до відчиненого вікна, подалі від сизого туману. Дорожній шум, що долинав з Єлисейських Полів, робив сталий шумовий фон. Якихось пів години тому Бонд був ситий Парижем по горло і радий швидше звідси змитися. Тепер мріяв залишитися тут.

— Учора вранці хтось перехопив нашого ранкового кур'єра, який прямував із штабу Верховного головнокомандувача до відділення у Сен-Жермені. Той віз щотижневий звіт розвідувального підрозділу штабу з висновками, секретні папери об'єднаної розвідки, схеми бойової побудови армій «залізної завіси», одне слово, секретну інформацію вищого рівня... Постріл у спину. Забрали польову сумку, гаманець та годинник.

— Гірше нікуди, — мовив Бонд. — Шансів на версію, що це звичайне пограбування, наскільки розумію, нема? Напевне, у штабі гадають, що гаманець та годинник прихопили для ширми?

— Служба безпеки штабу не може прийти до єдиного висновку. В цілому схиляються до думки, що це прикриття. Сьома ранку — дивний час для пограбування. Проте можете подискутувати на місці. М. надсилає вас туди як свого особистого представника. Він не на жарт збентежений. Мало того, що ми втратили купу секретних документів, то ще розвідслужбі ніколи не подобалося, що одне з наших відділень грає у власну гру. Самі знаєте, який М. упертий і як прагне незалежності в усьому, а службу безпеки НАТО він завжди критикував. Ще б пак — серед персоналу розвіддивізіону штабу не тільки пара французів та італієць, а ще й німець — голова відділу контррозвідки та безпеки!

Бонд присвиснув.

— Проблема в тому, що весь цей цирк потрібен штабу, щоби притиснути М. до нігтя. В будь-якому разі він наказав вам вирушити туди незабарно. Я домовився про ваш допуск, отримав дозволи. Вас передано у розпорядження полковника Шрайбера, відділ безпеки штабу командування. Американець. Тямуций хлопець. Займається цією справою зі самого початку. Наскільки розумію, він зробив усе, що можна в такій ситуації.

— Що саме зробив? Як усе сталося?

Голова «Ф» розгорнув карту — великомасштабну мапу «Мішлен» з передмістями Парижа — і показав олівцем: — Ось Версаль, а тут, на північ од парку — велике роздоріжжя автомагістралей Париж — Мант і на Версаль. За кілька сотень ярдів звідси на північ, по Н-184 розміщено SHARP. Щосереді о сьомій ранку кур'єр спеціальної служби залишає штаб з розвідданими за тиждень, про які я вам доклав. Йому треба дістатися цього містечка під назвою Фурке неподалік од Сен-Жермена, віддати документи черговому офіцерові у нашій штаб-квартирі й повернутися назад до штабу о сьомій тридцять. Щоб не пробиратися через населені пункти, він з міркувань безпеки за наказом обирає дорогу Н-307 до Сен-Нома, там повертає праворуч на Д-68, проїжджає під магістраллю і їде крізь ліс Сен-Жермен. Увесь шлях — близько дванадцяти кілометрів, і він не кваплячись долає його

за чверть години. Учора цим кур'єром був капрал з корпусу зв'язку, нормальний серйозний хлопець на ім'я Бейтс. Коли він не повернувся до штабу о сьомій сорок п'ять, надіслали іншого мотоцикліста назустріч. Жодних слідів, та й Бейтс у нашій штаб-квартирі не з'являвся.

О восьмій п'ятнадцять до справи долучили відділ безпеки, а о дев'ятій дороги перекрили. Повідомили поліцію та Другий відділ, вислали пошукові загони. Тіло знайшли собаки, але тільки увечері, деś о шостій, і якщо якісь докази на дорозі й залишались, то жвавий рух ущент знищив їх. — Голова «Ф» вручив Бонду карту, а сам повернувся за стіл. — Ось майже і все, хіба що варто додати, що були вжиті звичайні заходи — посилений контроль на кордонах, у портах, аеропортах і так далі. Але вони не спрацювали. Вбивство професійне, і той, хто його вчинив, міг вивезти документи з країни вже до полудня чи передати в амбасаду в Парижі за годину.

— Авжеж! — роздратовано скрикнув Бонд. — То чого, чорт забирай, М. від мене хоче? Наказати штабу провести повторну перевірку, але ретельніше? То це не в моїй компетенції. Марнування часу!

Голова «Ф» співчутливо посміхнувся.

— Чесно кажучи, я висловив М. саме таку думку. Тільки тактовніше. Старий обґрунтував свою позицію і сказав: бажає показати SHARP, що сприймає інцидент не менш серйозно. Ви просто виявилися під рукою, і він вважає, що ваш гострий розум та увага до деталей дадуть змогу побачити те, що випало з поля зору. Я спитав, про що йдеться, і М. пояснив, що на будь-яких об'єктах під суворою охороною завжди знайдеться людина-невидимка — тобто людина, яку всі сприймають за даність, що робить її непомітною — садівник, мийник вікон, листоноша. Я відповів, що у штабі про це подбали, і такі роботи виконує рядовий склад. М. порадив не бути таким прямолінійним і повісив слухавку.

Бонд розсміявся. Він ніби побачив, як М. насупився і навіть почув його сварливий голос.

— Гаразд, — мовив Джеймс. — Подивимося, може, щось накопаю. Кому мені доповідати?

— Доповідайте мені. М. не бажає вплутувати відділок у Сен-Жермені. Будь-яке ваше повідомлення я відразу перешлю до Лондона.

Проте не завжди буваю на місці, тому посаджу на телефон когось, хто виконуватиме функції вашого особистого зв'язкового двадцять чотири години на добу. Наприклад, Рассел. Вона вас знайшла. Годиться?

— Так, — відповів Бонд. — Вона підійде.

Пошарпаний «пежо», що його реквізував Раттрей, зберіг запах Рассел. Її речі лежали в бардачку — половинка плитки молочного шоколаду «Зухард», загорнуті у серветку шпильки для волосся, роман Джона О'Хари²¹ в м'якій обкладинці та чорна замшева рукавиця. Бонд думав про Рассел до площі Зірки²², потім викинув з голови і швидко помчав через Ліс. За словами Раттрея, дорога займе хвилин п'ятнадцять на швидкості п'ятдесят. Джеймс попросив скинути швидкість наполовину, подвоїти час і переказати полковникові Шрайберу, що буде в нього о дев'ятій тридцять. Після Порт-де-Сен-Клу машин поменшало, і на магістралі Бонд розігнався до сімдесяти, поки доїхав до другого з'їзду, де праворуч стояв червоний дороговказ на SHARPE. Джеймс повернув, з'їхав з пагорба й опинився на Н-184. Через дві сотні ярдів посередині дороги побачив регулювальника, на якого йому порадили орієнтуватися. Поліцейський махнув йому на велику браму ліворуч, де на Бонда чекала перша перевірка.

Американський поліцейський у сірій уніформі вийшов з кабінки і перевірів перепустку. Наказав заїхати за шлагбаум і зупинитися. Французький поліцейський перевірів усі папери, зробив помітки в бланку на планшеті, видав величезний пластиковий номер на вітрове скло машини і зробив знак рухатися далі. Тільки-но Бонд припаркувався на автостоянці, з театральною несподіванкою спалахнули сотні дугових ламп, яскраво, немов сонячного дня, освітивши селище низеньких будівель. Відчуваючи себе голим, Бонд почвалав по ріняку під прапорами країн-членів НАТО, перескочив чотири сходинки перед широкими скляними дверима, ще вели до головної штаб-квартири Об'єднаних військових сил НАТО в Європі, й підійшов до головного поста охорони. Два військових поліцейських — американець та француз — ще раз перевірили перепустку й записали дані. Потім передали Бонда британському вояці в червоному кашкеті, який повів його довгим коридором повз незчисленних дверей кабінетів, на котрих не було жодних імен, а тільки абракадабра з літер, звичайна для усіх штабів. На одних дверях

було написано: «COMSTRIKFLTLANT AND SACLANT LIAISON TO SACEUR»²³. Бонд спитав, що це означає. Військовий поліцейський — або насправді не знав, або з міркувань секретності — безпристрасно відповів:

— Не можу знати, сер.

За дверима з табличкою «Полковник Дж. А. Шрайбер. Начальник Служби безпеки. Штаб головнокомандувача» Бонда зустрів підтягнутий, стрункий середнього віку американець із сивуватим волоссям та ввічливо-негативною гримасою банківського службовця. На його столі стояли кілька сімейних фото у срібних рамках і ваза з однією білою трояндою. У кабінеті не відчувалося запаху тютюну. Після обміну обережними ввічливими привітаннями Бонд висловив полковнику компліменти щодо створеної під його керівництвом системи охорони.

— Таку систему перевірок ворогові буде нелегко обійти, — сказав Джеймс. — У вас коли-небудь раніше бували пробої в системі безпеки? Чи, може, щось викрадали?

— Відповідь негативна на обидва ваших запитання, командере. Я в цілому задоволений станом речей у штабі. За винятком вашої Секретної служби, у нас кілька зовнішніх підрозділів. І, звісно, тут маємо співробітників міністерств внутрішніх справ чотирнадцяти різних держав. Я не можу відповідати за будь-які витоки з цих установ.

— Непроста у вас робота, — погодився Бонд. —

А тепер до справи. Може, маєте нову інформацію? Бо знаю лише те, що мені доповів командер Раттрей.

— У нас є куля. Стріляли з «люгера». Постріл перебив хребет. Стріляли, найімовірніше, ярдів з тридцяти, плюс-мінус десять ярдів. Якщо припустити, що наша людина їхала прямо, кулю випустили позаду по прямій траєкторії. Оскільки вбивця не міг стояти на дорозі, він рухався позаду на транспортному засобі.

— Це означає, що ваш кур'єр міг бачити його у дзеркалі заднього виду?

— Можливо.

— Коли ваші кур'єри помічають за собою «хвіст», вони мають інструкції застосовувати якісь ухильні засоби?

Полковник хмикнув.

— Звичайно. Гнати, як навіжені.

— З якою швидкістю рухався кур'єр до свого падіння?

— На нашу думку, не дуже швидко. Двадцять-сорок миль на годину.
До чого хилите, командере?

— Мені спало на думку, що ви вагаєтеся, чия це робота: професіонала чи аматора. Якщо ваш кур'єр не намагався втекти від погоні й за умови, що він бачив убивцю в дзеркалі, що, звісно, не більше, ніж припущення, то чи не міг сприйняти переслідувача радше за друга, ніж за ворога? А це передбачає маскування вбивці, котре відповідало б обставинам, тобто дещо, що ваша людина сприйняла за нормальне навіть у таку ранню годину.

На гладкому чолі полковника Шрайбера запала маленька зморшка.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ